Hun sveg mig dog!

Ny Vise

forfattet af

Gjest Baardsen Sogndalsfjærn.

Mel. Traurige Sømand, kom stil dine Tanker.

Grusomme Skjæbne hvad har jeg forøvet?
Hvi vil du stedse forfølge mig saa?
Skal jeg da idelig være bedrøvet?
Skal jeg i Livet ei Glæde mer faae?
Jeg er af Verden kjed, og al dens Usselhed,
Mismodig jeg vanker, vemodige Tanker,
Uroer mit Sind og forstyrer min Fred.

Jeg haver saamangen Gjenvordighed smaget
Og drukket saa ofte af Lidelsers Skaal;
Og dog har jeg alt med Standhaftighed draget,
Mit Mod har ei vaklet, jeg lidt har med Taal;
Men da min Kjærest' sød sit Troskabslofte brød,
Da hun mig mon svige, min elskede Pige,
Da blev jeg mistrøstig, og Taarerne flod.

Er det min blide, min tro Elskerinde?
Hun som en Tid var saa kjærlig og øm!
Som nu er Skyld i de Taarer som rinde,
Skuffer jeg mig eller er det en Drøm.
Men ak desværre, nei! jeg seer, jeg drømmer ei,
Jeg ved det for sanden, hun elsker en Anden,
Jeg er den bedragne, hun skjøtter mig ei,

Rører dig ikke Samsittigheds Stemme?
Naar Du erindrer Din sørgende Ven,

V box 35: 1028

Maa Du i Hjertet ei Anger fornemme,
Naar Du Dig tænker tilbage igjen?
Saa give Gud det skee! jeg dig ei meer maa see;
Gid Tiden var omme, da jeg kunde komme,
Didhen hvor forglemmes al Sorrig og Vee!

Tung er den Skjæbne, Du mig har beredet,
Glædesles Fremtid imøde jeg gaaer,
Mig til Fortvivlelsens Rand Du har ledet,
Givet mit Hjerte ulægeligt Saar.
Hvad synes Dig om det? Du lønner Troskab slet!
Mit Hjerte maa bløde, og martres tildøde,
Maaskee Du end synes Du handlet har ret?

Ingen paa Qvindernes Troskab bør lide,
Førend i Nøden proberet den er,
Oftest de smigre, er venlig og blide,
Falskhed og Rænker i Hjertet dog bær,
De Troskab sværge Dig men bryde lettelig.
Har Honning i Munden men Malurt i Grunden,
Saa træffer det mange, saa gik det og mig.

Naar jeg mig erindrer, om Alt hvad vi talte,
Og alle de Glæder tilsammen vi nød,
I den lange Tid som Din Ven du mig kaldte,
O da er hvert Minde, hver Tanke mig sød!
Jeg i Din hulde Arm forglemte Sorg og Harm,
Al Kummer og Qvide forsvandt ved Din Side,
Jeg lykkelig var ved Din kjærlige Barm.

Er jeg da ikke nu mere den samme,
Som da ubrødelig Troskab Du svoer?
Og ønskte at Dig al Ulykke maa ramme,
Om mig Du bedrager og bryder Dit Ord.
Nu har du mig forskudt og Troskabsløfte brudt;
Din Sjel staaer i Fare, Du engang skal svare
For Evighedsdommer — hvad har jeg forbrudt?

Christ give Du vilde itide betænke,
At Alle for Gud vi til Regnskab skal staae,
Han dømmer retfærdig, der gjælder ei Rænke,
Ei Løgn eller List ham at skuffe formaa.

Hans Almagts Øie seer, Alt som i Londom skeer,
Ham Skinnet ei blænder, hvert Hjerte han kjender
Ei lønligste Tanke vi skjule kan der.

Af Drøvelsens Kalk Du mig giver at drikke,
Jeg maa den udtømme saa bitter den er.
Hvi klage min Smerte? den rører dig ikke,
Hvad gavner det vel at paaminde Dig her?
Du glæder Dig vel nu, men mærk og kom ihu!
Gjengjeldelsens Dage er maaskee tilbage,
Da Angerens Taarer Du følder med Gru.

Rigtignok veed jeg, løgnagtige Munde
Megen Aarsag i vor Skilsmisse er;
Thi de mig monne den Lykke misunde,
At Du mig havde saa hjertelig kjær
De smigret for Dig blidt, Enhver udvirket Sit,
Men vilde kun skade — bag grønneste Blade
Jo lurer de tredskeste Slanger saa tidt.

Længe de have paa Garnene spundet,
Som de bestemte at fange mig i;
Endelig har de sit Ønske da vundet,
Endelig har Du dem føiet deri.
Og dette Maalet var, hvortil de sigtet har.
Du øined' ei Farer, man skjulte de Snarer,
Hvori deres Lumskhed indviklet Dig har.

Samvittigheds Nag skal hvert Hjerte fortære,
Som Tvedragtens Sæd mellem Venner udstrøer,
De strængt burde straffes paa Gods og paa Ære,
Som Løgn og Bagvaskelse Næsten paaso'er!
De deres Løn vel faar, af ham, som Alt formaaer,
Enhver for sin Brøde bør lide og bøde,
Og Falskhed sin Herre paa Halsen vist slaaer!

Dig min Veninde jeg nu maa forlade,
Tung er den Tanke, at skilles fra Dig;
Jeg Dig vil elske, om Du vil mig hade,
Dette Du aldrig forbyde kan mig.
Gud er mit Vidne vist, jeg aldrig brugte List,
Mig skal ikke nage Samvittigheds Plage,
Jeg skal ikke frygte at møde Dig hist!

V box 35 : 1028

Aldrig Du gaar mig af Tanker og Sinde,
Aldrig forglemmer jeg hvad nu er skeet.
Søde, fortryllende falske Veninde!
Gid jeg Dig aldrig for Øine har seet!
Din Skjønhed daaret mig, jeg elskte inderlig.
Dit Navn og dit Minde er skrevet herinde,
Til Hjertet det brister, det banker for Dig!
Taalmodig vil jeg nu forsøge at bære
Alle de Sorger som saarer min Sjel;
Af mig Din Brøde tilgivet skal være,
Ønske jeg vil Dig al Lykke og Held,
Jeg skal ei hævne mig, bliv Du kun lykkelig.
Gid aldrig Ulykke og Mangel Dig trykke!
Men Glæde og Nøisomhed trives hos Dig!
Tak for den Tid og de lykkelig' Dage!
Som Du mod mig var saa kjærlig og tro,
Aldrig Du mere skal høre mig klage,
Aldrig skal jeg meer forstyrre din Roe.
Tak for hver kjærlig Stund, hver sød og rolig Blund,
Og Timerne blide, som svandt ved Din Side,
Og Tak for hvert Kys, som jeg fik af Din Mund!
Elskede Ven! uforglemmelig' Pige!
Modtag min Sang og mit sidste Levvel;
Vi skal gjensees i Himmelens Rige,
Det er et Haab, som opliver min Sjel.
Min Skjæbne bliver saa, som Gud behage maa,
Men ei for en Qvinde, mer Taarer skal rinde;
Jeg skal ikke elske den jeg ei kan faae.
Redebon er jeg fra Verden at træde,
Naar Gud vil kalde, da er jeg beredt.
Livet ei haver for mig nogen Glæde,
Kun udi Graven forventer jeg Fred.
Naar min saa trætte Aand, er løst af Støvets Baand,
Naar Jorden forsvinder med alle dens Minder,
Almægtige tag da min Sjel i din Haand!

Bergen 1862.

Paa Boghandler A. C. Wichnes Forlag.

Trykt af J. C. Hagen.

(Maae ikke eftertrykkes.)